

»Syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom 6,23)

Det mest umulige af alt

Hvad er mest umuligt: at få et barn, når man er næsten hundrede år, og ens hustru er halvfems – eller en dag at stå for Guds åsyn uden plet eller rynke, uden skyld, fuldkommen retfærdig?

Abraham og Sara var meget gamle, langt over den alder, da et ægtepar kan få et barn sammen. Alligevel lovede Gud dem en søn. Men det var jo umuligt!

Hvad skulle Abraham nu tro? Skulle han tro på Gud, eller skulle han tro, hvad al erfaring og fornuft sagde ham: Det er udelukket – det er håbløst – det er umuligt?

Det, Gud havde lovet, var Gud selv den eneste, der kunne opfylde. Det lå helt udenfor Abrahams og Saras muligheder.

Det, Gud havde lovet dem: en søn, krævede en *guddommelig kraft* for at blive virkelighed. Den kraft fandtes ikke hos det gamle ægtepar.

Kunne Abraham tro, at Gud var *sand-dru*, da han lovede ham en søn, og tillige *almægtig*, så Han kunne opfylde sit løfte, så det blev virkelighed?

Deraf ahang alt. Betragtede han sit eget og Saras udlevede legemer, var alt håb udelukket. Betragtede han derimod Guds løfte, var der ingen tvivl om, at Gud var i stand til at indfri det.

Abraham troede Gud. Han var, som *Karl Barth* oversætter Rom. 4,21, *opfyldt af*, at hvad Gud har forjættet, har han også kraft til at gøre.

For Kristi domstol

Vi skal alle træde frem for Kristi domstol. Det kan ikke vare overmåde længe for mit vedkommende.

Da står vi i det mægtige lys, der afslører alt. Da kan intet skjules.

Det forekommer mig at være *endnu mere umuligt* for et syndigt menneske at træde frem for denne domstol i dette lys uden at gå til grunde end at få et barn, når man er omkring hundrede år.

Til dette sidste kræves »kun« Guds kraft på det *fysiske* område. Det kan ikke være »svært« for Ham, der har skabt alt ved sit ord, at skænke et så gammelt ægtepar en søn.

Men til at fremstille en synder retfærdig, uden skyld for Guds domstol må en *endnu mægtigere kraft* til – en kraft, der ligger helt uden for ethvert menneskes muligheder – og også ligger udenfor, hvad tanken kan udtænke om Gud.

Der kræves en kraft på det *åndelige* område, hvor samvittigheden, retfærdighedsfølelsen og frykten for Guds hellig-

hed gør sig gældende, og hvor fremfor alt *sandheden hersker uindskrænket*.

Altså: kan et syndigt menneske nogen sinde på sandhedens grund træde frem for Gud den Almægtige i Hans helligheds lys som skyldfri, retfærdig, straffri og uangribelig?

Vor egen retfærdighedssans forbyder det – vor sandhedsopfattelse udelukker det – vor samvittighed, i hvilken vor synd står indskrevet, umuliggør det – og vor sjælefljende bestormer os gerne med alle sine anklager, som vi ikke kan afvise som ubegrundede. Om noget er umuligt, ja håbløst, så er det vel dette!

Findes der en kraft, der ikke et øjeblik tilsidesætter sandhedens og retfærdighedens krav og dog kan gøre en synder, der er hjemfalden til dom, retfærdig og uangribelig?

Findes der en kraft, der med sandheden i fuld behold kan afvise alle samvittighedens og djævelens berettigede anklager imod en synder?

Findes der en kraft, der er i stand til at fremstille et syndigt menneske for Guds domstol d.v.s. sandhedens og retfærdighedens domstol, uden at Guds dom rammer ham/hende – ja, uden at så meget som et bebrejdende ord udtales over ham/hende?

Loven

Har Guds lov kraft til at fremstille et syndigt menneske som retfærdigt for Gud? Har den kraft til at gøre det på sandhedens grund?

Loven viger aldrig selv et øjeblik fra sandheden. Den godkender heller aldrig, at noget menneske gør det.

Loven har således kraft til at opretholde retfærdigheden og sandheden og forsvare Guds hellighed. Den er hellig; dens bud er helligt og retfærdigt og godt (Rom.7,12).

Men denne kraft er ikke tilstrækkelig til på sandhedens grund at gøre en synder retfærdig og uangribelig for Gud og for Guds og vor modstander, anklageren, djævelen.

Lovens ubøjelige kraft til at hævde retfærdigheden og sandheden fører aldrig nogen synder til frelse, men til fortvivelse. Jo mere en synder sætter al sin viljes kraft ind på at gøre Guds vilje i overensstemmelse med lovens bud og forbud, des mere viser det sig, at loven er syndens kraft (1. Kor. 15,56). Den kræver fuldkommen retfærdighed af en synder, men den skænker ikke den fuldkomne retfærdighed. Den kræver lydighed, men den

fremkalder ulydighed. Den gør i virkeligheden synden endnu større – til synderens fortvivelse (Rom. 5,20).

Loven er absolut og fordrer absolut, d.v.s. fuldkommen og helhjertet lydighed i eet og alt. Dens samlede fordring er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv!« Den mindste afvigelse herfra er overtrædelse af samtlige lovens bud.

Lovens kraft er mærkværdig. På den ene side forsvare den Guds hellighed uden at indgå det mindste kompromis – på den anden side vækker den synden og giver den kraft.

Loven fordrer, at vi skal opvise lutter fuldkomne gerninger for at fremstå fuldkomment retfærdige for Gud. Det fører enhver, der ikke nedskriver lovens bud til det relativt overkommelige, til denne fortvilede selverkendelse: »Jeg elendige mennesket! Det gode, som jeg vil, gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg!«

Lovens kraft er stor – men ikke stor nok til at fremstille et syndigt menneske retfærdigt og uangribeligt for Gud og for djævelen!

Guds kraft

Der skal en anden og større kraft til at virkeliggøre det aldeles umulige: at fremstille et syndigt menneske dadelfri for Guds herlighed i fryd!

Apostelen *Paulus* åbenbarer, at evangeliet om Guds søn, vor Herre Jesus Kristus, har denne kraft – ja, mere endnu: er denne overvældende, ufattelige, guddommelige kraft (Rom. 1,16).

Evangeliet er i følge *Paulus* ikke en guddommelig kraft ved siden af andre kræfter, men Guds almagt.

Det er hans ufattelige kærligheds og retfærdigheds almagt og dermed hans kraft til frelse for enhver, der tror (Rom. 1,16).

Apostelen understreger, at det er det glade budskab om Guds Søn, som allerede profeterne i Det gamle Testamente forkyndte – ikke et budskab om dette og dette og dette, men om *Ham* – *Ham alene* – *udelukkede Ham*.

Han er af Davids slægt, og han er Guds søn – dette sidste er med væde blevet godtgjort, da Han opstod fra de døde. Han er menneskesøn og Guds søn.

Guds kraft overskyggede jomfru *Maria*, så hun undfangede og fødte ham uden at have kendt nogen mand. Han blev født under loven, men han var uden synd. Han

blev som den sidste Adam sat ind i denne verden under langt sværere forhold end den første Adam, thi da Jesus kom, var synden trængt igennem overalt.

Den første Adam faldt i synd – den sidste Adam, vor Herre Jesus, blev i modsætning til Adam ikke fristet kun på eet punkt, men i alt – og skønt hans prøvelser var uendeligt større end Adams, gjorde han aldrig synd!

På ham åbenbares evangeliet d.v.s. *Guds retfærdige dom* – det åbenbarer, at *retfærdigheden er sket fyldest*, fordi Gud har straffet verdens synd een gang for alle – altså også din og min synd i dens totalitet.

På *Golgatas* blodige kors ser du, hvor forfærdelig synden er (jeg tænker mest på *min* synd – du tænker mest på *din* synd)! Er synd så frygtelig en ting!

Du ser, at Gud ikke ser igennem fingre med den! Han *giver sin Søn*, den elskede, *hen* for vore overtrædelsers skyld (Rom. 4,25). Det er forfærdelige ord, thi de taler om, at Gud *gør ham til synd* og dermed *hjemfalden til Guds vrede og ubønhørlige dom*.

Vi kan aldrig trænge ind i, hvad der skete i de forfærdelige timer, da vor korsfæstede og forpinte Frelser råbte med høj røst: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!« og mørket sænkede sig over hele landet, da Gud udtømte sine vredes skåler over sin lidende søn. Da lod Herren den skyld, der lå på os alle, falde på ham, så han blev knust for vor brødes skyld.

Sandelig er evangeliet åbenbaringen af Guds retfærdighed, hellighed og hellige vrede over al synd tillige med åbenbaringen af hans ubønhørlige dom over den.

Sandelig er evangeliet åbenbaringen af, at dommen er fældet og eksekveret een gang for alle. Retfærdigheden har fået, hvad retfærdigheden og helligheden kræver af syndere – deres dom!

Men evangeliet er først og sidst *åbenbaringen af Guds kærlighed*, den ubegribelige. Vi kan måske bringe et vældigt offer for vor bedste ven – men vi kan aldrig få den tanke, at vi skulle ofre os selv for vor værste fjende – og gøre det frivilligt, af hele vort hjertes kærlighed til ham! Det strider imod alle vore begreber om kærlighed. Der er da heller ingen synder, der har gjort det.

Men sådan elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den eenbårne – gav ham hen som *den skyldige, ansvarlige og domfældte* i vort sted!

Gud gjorde det ikke modvilligt, men af egen fri vilje – ikke modstræbende, men *elskende sine fjender* (deriblandt *dig* og *mig* såvel som *Kajfas* og *Saul fra Tarsus* og enhver anden »stor« eller »lille« fjende af sandheden og kærligheden, altså enhver anden synder).

Da Jesu afsjælede legeme var lagt i graven, var Guds dom over verdens synd fuldbyrdet – og *skal derfor ikke gentages* – det skete een gang for alle!

Men Jesus var uden synd. Derfor kunne syndens sold: døden ikke fastholde ham. Den tredje dag blev han opvakt fra de døde, hvormed det med vælde er godt-gjort, hvem Han er – Guds søn!

Paulus skriver, at han blev givet hen for vore overtrædelsers skyld, men *opvakt for vor retfærdiggørelses skyld*.

Vor retfærdiggørelse

Hvis Kristus ikke var blevet opvakt fra de døde, var det umulige forblevet umuligt: vi kunne da aldrig fremtræde for Guds domstol som ustraffelige, uden dadel, uden uretfærdighed! Thi var Kristus forblevet dødens bytte, havde det været et tegn på, at også han havde gjort synd.

Men det gjorde han aldrig – end ikke i de frygtelige timer, da *Peter* fornægtede ham, de andre disciple forlod ham, ypperstepræsterne overgav ham til *Pilatus*, og denne dømte ham til at blive korsfæstet. Heller ikke, da han hang på korset, og verdens ondskab strømmede ind over hans legeme og sjæl, faldt han ned i bitterhed, utålmodighed, vrede, foragt for spottende menneskers lavhed – der kom ikke et utålmodigt, forbitret udbrud fra hans læber – han gjorde ikke synd – ikke et øjeblik – ikke i mindste grad!

Det var hans kærlighed, der sejrede, så han kunne afvise ethvert angreb på sin ånd. Den forblev ubesmittet – gennemlyst af den kærlighed, der tåler alt, tror alt og ikke tilregner det onde.

Han blev provokeret til det yderste, men forlod aldrig sin stilling i den guddommelige kærlighed, der er den guddommelige almagt. Vel kom han til grænsen af forargelsen, men han overskred den ikke – han gjorde ikke oprør – han syndede ikke – han sejrede i magtesløsheden og mørket – derfor var det umuligt, at døden kunne fastholde ham iblandt de døde.

Heraf fremgår det, at hans værk ikke blot er fuldent, men at det også er fuldkomment. Det består, såvel som Han, i eet og alt for Gud! Og alt dette er for vor retfærdiggørelses skyld. Heri ligger, at ligesom vor skyld blev tilregnet ham, bliver hans retfærdighed, der har overvundet enhver fristelse og aldrig er besmittet af nogen synd, og som er bekræftet af Gud den Almægtige, da han opvakte ham fra de døde, *tilregnet os*.

Hvordan

Hvordan tilregnes Jesu fuldkomne retfærdighed os? Lad os et øjeblik vende tilbage til sammenligningen med *Abraham* og *Sara*. De var ældgamle – og Gud lovede dem et barn. Vi har synd – og skal snart

træde frem for Kristi domstol!

Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed (Rom. 4,3 og 22). Således ærede han Gud og vanærede Ham ikke ved at tvivle på, at Gud er sanddru.

Jeg ved af egen erfaring, at tanken på Kristi domstol fremkalder frygt og bæven – men den bør ikke fremkalde tvivl om, at hvad Kristus har fuldbragt i sin død og opstandelse er *for min skyld* – *således elsker Han mig!*

Han har udslettet alle mine overtrædelser, og Han har tilregnet mig sin egen sejr, d.v.s. sin fuldkomne og mægtige retfærdighed – Han døde for mig – Han opstod for mig – alt Hans er mit!

Han vil fremstille mig for sin herlighed uden dadel og i fryd!

Er det sandt?

Ja, det er sandt!

Og troen kan kun tro sandheden – sandheden, der tillige er den guddommelige kærlighed, som overgår al forstand.

Retfærdiggjorte af tro har vi fred med Gud – fred allerede nu – og freden består, når vi skal træde frem for Ham på hans dommersæde!

Den retfærdiggørelse og den fred bygger ikke på gerninger, som vi kan opvise – da holdt den ikke ret længe! – den bygger på Kristus alene og er derfor urokkelig!

Den bygger på Guds almagt, der i guddommelig retfærdighed og kærlighed fuldbragte det underværk: at fremstille syndige mennesker uden synd i fuldkommen retfærdighed for Kristi domstol!

Tror du dette? Eller rettere: tror du HAM?

Eller forekommer det dig mere fromt og gudfrygtigt at sætte tvivlens spørgsmålstegn derved og således gøre Gud til en løgner?

Tiden, vi endnu har tilbage

Når et menneskehjerte griber evangeliet, Guds kraft til frelse, gribes det af Kristus – af Hans kærlighed, altså af Guds almagt.

Da priser man sig salig!

Og tanken på Kristi domstol lægger ikke en dæmper på denne saligprisning, men uddyber den i hellighed, taknemmelighed og glæde. Thi evangeliets almægtige frelseskraft er så stor, at det skænker os *håbet om Guds herlighed*, d.v.s. håbet om at *blive Kristus lige!*

Det ser ganske vist endnu mere umuligt ud end alt andet umuligt, når jeg betragter mig selv – så gammel og dog så langt, langt fra fuldkommenheden!

Alligevel gør håbet ikke til skamme, så jeg en dag bliver nødt til at indrømme, at jeg gik for langt i min forventning – det kunne ikke lade sig gøre!

Nej, det kan ikke lade sig gøre! Det *bliver skænket!* Det er en del af Guds nåde, der er hans almægtige kraft – den

kraft, der i sandhed og retfærdighed og kærlighed en dag gør mig (selv mig!) Kristus lig!

Den almægtige kærlighed til mig har Kristus udgydt i mit hjerte ved Helligånden, som blev os givet. Derfor er det, som om jeg hører Ham sige til mig: »Så højt elsker jer dig! Det skal lykkes for mig med!«

Derfor gør det levende håb ingen af os til skamme thi evangeliet er sandelig et glædesbud med en sådan kraft, at det umuligste af alt umuligt bliver virkeliggjort – underet over alle undere – vi skal fremstilles for Kristi domstol, og da være Kristus lige!

Det ligger ikke i vor hånd at forme den kommende tid. Måske bliver det en trængselstid for Guds børn. Heller ikke det vil dæmpe lovprisningen og saligprisningen. Tværtimod, thi trængslerne

virker noget værdifuldt i os. Der er pottemageren, der former leret, så det bliver, som han vil have det – derfor må han tage hårdt på det ind imellem, give det nogle klask med hånden og bøje det efter sit mønster.

Evangeliet

Evangeliet er – fra hvilken side man end anskuer det – Guds kraft, det modsatte af menneskekraft.

Ingen menneskekraft kan frelse end ikke i allermindste grad. Menneskekraft modarbejder frelsen og fordunkler evangeliet.

Derfor gør Gud gerne mennesker magtesløse, hjælpeløse, så de opgiver håbet til sig selv. Han bringer os i en tilsvarende situation som *Abrahams* og *Saras*.

Nogle kan næsten ikke bære det – de synes, at de har syndet så forfærdeligt – de

skammer sig over sig selv – de fortvivler.

Men også denne sjælens håbløshed i fortvivlelsens mørke har evangeliet magt over og kraft til at forløse den fortvivlede ud af, thi Guds kærligheds almægt er så gennemgribende, at hvor synden blev større, der blev nåden endnu mere *overstrømmende rig* (Rom. 5,20).

Således herliggør evangeliet vor Herre Jesus, Guds søn, vor Frelser, idet det åbenbarer, at Han har virkeliggjort umulighedernes umulighed: at frelse os fuldkomment og føre os til fuldendelse.

Hvad det kostede Ham af smerte, vil vi næppe fuldt ud fatte, end ikke i evighedernes evigheder.

Men denne smerte er Guds kærlighed i dens almægtige indsats for at frelse os og genoprette os til lighed med Ham!